

מסורת הש"ס

(א) (לעיל ו' וי"ג, ב) (סס.)
 (ג) לעיל ה. סנהדרין יד.
 (ד) כמבטות מן. תוספתא פ"ג
 ה"ג פ"ט"ג (ס) (לעיל ה. וי"ג.)
 (ו) (ל"ל א"י ורבא.) (ז) נטות
 קה. (ז"ר ע"י. פסחים נג.)
 (ח) ל"ל עלי. (ט) שמואל כ"א.
 (י) (ויקרא מז.) (כ) (וע"פ
 תוספות ונחם נד' ד"ה אלא
 מתרי.) (ל) ע"י ז"ה.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְיָצֵאתִי מִן הַיָּם וְהָיָה הַיָּם כְּשֵׁם הַיָּם
וְהָיָה הַיָּם כְּשֵׁם הַיָּם וְהָיָה הַיָּם כְּשֵׁם הַיָּם

[illegible][illegible]

בכבוד וימנא ארמדין ליה, מי שנים עול דברים יתן: אמדורו מאליו. כלל שם
 וצורך אלל לשום דברים בעלמא ועשרה היו שם מהו: פשוט מהא. ממני
 שחזקא מהני בעיות: שאין דמים למתים. ומעיקרא לל עדיין כמה שזה
 הא אמיד וקאי. דהא איז לך אדם שאינו שור ד' וזו: לא נחיש לאומדנא.

דלמדנין יו ואלן אומדנא בעינין:
מתניתין ערבי עלי. דבר קצוב הוא
הלכן יתנו הירושין: שאין דמים למתים.
ואם לא דמיא בעינין: (דף ס.) ונסן
שפדון נפשו: דמי יתכן ההס הוא טעמא
משום דמשעתא הדיקן רמי עליה
לשמויה כשעת הארץ וזהו טעמא
לדאוקיהו כי הוא אכל דמי עלי שאני
(י) נודר אלא מה ששומותו כ"ד והרי
לא בא לידן כן שהרי מת יו (א) לא
על מה הירושין: נסן ערך כולו. (א) בערבך
נפשות הירושין: ערך חלי עלי. הרי
בערבך ראשי וערך כבודי דהיי דכר
ונסן דמיא מתיהו נ: דמי חלי עלי
(א) ערבי דמיא מתיהו דלא חלי מתיהו נפרק
השבע ד (א) ערבי דמיא מתיהו נפרק
לדון ככבודו: גמ' על כספה. אם
לאחר דמי כסמיהו עלי אכל ערך אינו
אכלא כאלס: ואין יודינין כהשג יד.
אמר דמי עלי ואלן יד משנת יד.
הכל לכשיחול: ש"מ מלוה על פה כו'.
ופלוגתא הכתובה כו'. ופלוניא ש"מ
כסמיהו ככבודו כו'. יש כבוד לנחלה
דף מט: כשעמד בדון. ומיכסו
קודם מוחו דה"ל כהלוה בשטר: אמאי
יטנו יורשין. הרי אמדונו כ"ד:
מחוסר אומדנא. שמיכסו לשלם
לא הספיקו לאומדו עד שמת: לא
אמר כלום לרבנן. דלמחר כפ"ק (א) נסן
ואם מוליד דנריו נכסיה: (א) נסן
דמי. חלי ערבי (א) ערבי דמיא מתיהו
אכל דמי לא קאמר. והלכך
לא ליתמי דמי קמי: נדר בערבך.
הוקשו נדרים לערבין: ל"ש כולו
חלי חלי. ואשמועינן כחלו ויכס
ככסלו דא"ע: דלאו אורחא לאינדובי
חלי דמי חלי אפי' יכס ויכס כולו:
אפי' כולו נמי. אפי' אחר עך חלי
חלי ערבי: סבירא לן כ"ר.
ומש"ה לא פליג ככולו (א) ר"ש פוטר
האומר הרי עלי מנחה מן השעורין
ככפ"ק דמנחות (דף קא): חלי יטנו
שעמד בדון. כלומר אומדן דקמי
יטנו הירושין היכי מיסוקמא בע"כ
כשעמד בדון קודם מוחו כדאוקמא
לרש"א ואמאי הדר קמי נה:
מחו

עוד ראשי ועוד כבירי איכא נמי עוד יי ועוד רגלי
עוד כולו: מ"ט נפשות קאמר רחמנא: זה הכלל דבר
הצני ערכי עלי נותן ו כול: ת"ר ו הצני ערכי עלי נותן הצני
אמאי א"ר פפא לוקה בערך שלם מן גיורה חצי ערכי
הצני דמי עלי נותן ו כול דמי חצי עלי נותן דמי כולו:
תלוייה בו ו: לאתויי מן הארמוכה ולמעלה ו ת"ר המעריך
רבא חלש עול לגביה אבי ורבנן ויתבי וקאמרי בשל
ובולו ול"ש הצני אלא רבנן מאי קסברי אי ו אדם מוצא
דבריו לבטלה אפ" הצני נמי אמר להו ו (ורבא ואבוי)
בר' מאיר אפ"ר אין אדם מוציא דבריו לבטלה ו (ו)
בבבליה אורחיה לאיתנדובי פלגיה לאו אורחיה לאית
מאי ניהו שעמד דבריי הוינו חיי ספא איצטריך ליה

רבה ואב"י נמתק; פון וסכני לה כריש. גליון. אע"ז דלא דמי כולי האי להא דריש דלא פטר ר"ש א"א להתגבר כולו שאם התגבר חצוי שחזיב לשלם אלא סבר כריש וצרימא מריש. הרא"ש ז"ל: (פן) סנים מ' ד' וסכני ונתון דמי לריש דאמר אין אדם מוציא וברוי לכסלה ויוודע שאין ערך ליד ונול ונכר ואמר שהרי היה מה להלכ לא נתנו: (ג) מה"ד ששאר' כערכיו חימה וקניס ימים לצרכיו

אמרוהו מאין מהו מי אמר? בר. הא בעית לל אחיה בואם
חמא לומר כמו הויה לעיל ולבדה היה יכול לשאלה
חלל שרצה לערבה עם שאר הנעיות: דמי קלי וסת לא יהנו
וירשים לפי שאין דמים וכו'. והא למיתא בבי"ק (דף קנ"א ושם) ונתן פדיון

או דלמא כיון דרבו
מרין ליה ואם תמצא
גדר תרי יומי אמדינ
בבת אחת מהו הכא
אחת אמדינ ליה או
כזה אחר זה דמי אם
שני כזה אחר זה דמי
מרין הא אמדינ מאלוי
וונה לאומדנא פשוט
ומת לא יתנו יורשין
ד"ר אמדורו מאלוי הוי
איכא גברא דלא שוי
יו נחית לאומדנא דמי
מרגני חומר ברמי
ערכי עלי ומת יתנו
א יתנו היורשים שאין
דרך גנלי עלי לא אמר
כבדיד עלי נותן ערך
ישמה תלויה בו נותן
נותן חצי ערך ערך
חצי נותן חצי ערך חצי
דמי כולו זה הכלל
נותן דמי כולו יאומר
הגורד והגידר יתנו
עלי 16 ומת הגורד יתנו
עלי 17 ומת הגידר יתנו

וְאֵלֶּים הַמֵּלֶכֶת נִקְטָן מִן
הָאֲרֻסוֹת וְהַמְעַלְמֶלֶת עִינֵי מַלְכֵּי שָׁמַר
טִרְפוֹת וְיִלְלָה כְּרֻמָּה כְּהֵאֵל
עָפִי לִאֲפֻקִי דִרְשׁ לְחַמֵּר וְחִלּוֹן דָּף
(מב): יִסְכֵּל הֵאֵל לִיטוֹת וְחִמּוֹת:
ת"ד הַפְּעֻקֵּה חֲצִי עֵרֶךְ כְּלֵי ר"פ
אוֹרֵךְ נוֹתֵן דִּסּוֹ. הֵאֵל כִּרּוֹב
הַסְּפָרִים וְלֹא נִכְאֵל דְּלִי"ב מֵאֵל קֶאֱמֵר
כְּסֻמֶּךָ פִּלְגֵּיהֶּ לֹא אֲרֻמִּיהֶּ לִיאֲנִיזוּ
וְחֵאֵל חֵן דֶּךָ לִהְבֵּנֵךְ חֵן שׁוּיֵה לֵךְ
כֵּל לֶכֶּן נִכְאֵל לִרְיִי דִה"פ הַפְּעֻקֵּה
עֵרֶךְ חֵן כֵּלִי וְהַשְׁמָא עֵינָא דְחֵאֵל
פִּלְגֵּיהֶּ לֹא אֲרֻמִּיהֶּ לִיאֲנִיזוּ דְחֵן
כֵּל אֵין שׁוֹה כְּלוֹם וּמִשּׁוֹם הֵכִי קֶאֱמֵר
פִּלְגֵּיהֶּ לֹא אֲרֻמִּיהֶּ לִיאֲנִיזוּ:
חֵאֵל

לא אמר כלום קרני
 ורמיה לר"מ הא אמרה חרא וימנא ידא"ר גידל א"ר
 נותן דמיו מזה דתימא התם הוא דאדם וידע שאין ערך
 דמים אבל הכא מיטעא קטעי דסבר כי היכי דאיכא
 גל דמי לא קאמר קמ"ל: ערך ראשי וערך כבידי נותן
 הושגמה תלויה בו כ': לאתווי מן הארכובה ולמעלה:
 ורבו ר' יוסי בר' יהודה אומר לוקה ונותן ערך שלם לוקה
 וטו ערך חציו וערך חציו הי' דבר שהשגמה תלויה בו:
 יציר גידר בעצמו נפשות תחיבו: זה הכלל דבר שהשגמה
 יציר ערך כלי ר"מ אומר נותן דמיו וחכ"א לא אמר כלום
 ר"מ סקברא אין אדם מוציא דבריו לבטלה לא שגא
 דבריו לבטלה אפי' יו' כולו נמי ואי אין אדם מוציא

יבנו דרכא כר"מ סברי לה וסברי לה כר"ש סברי לה
 רי לה כר"ש^א דאמר שלא התגרס בדרך המתגרסים
 ובי: האומר ערכו של פלוני עלי ומת הנודר כו';
 דמיו של פלוני^ב עליו ומת הנודר יתנו היורשים
 מדו

מחנרים דבר שאין דרך להתגבר כלל כגון מנחה מן השעורים ומן הערשים או נזיר מן התגורות אבל
 וי' ויתן אות מ' ומקח: [ו] ראשיתן הכי נאמן: [ו] נזיר סי' חייב אלא: [ו] מת הלך אל: [נ] בערכך סי' א
 דם דמים הטהר ומהר דתן דמיו ואקיסמא: [נ] דמים ששומנו לעזו כבוד והרי לא לזיר שומא
 שג' דם הטהר והשטור: [נ] לזרועו ארצו כבוד ומהר לא לזיר שומא

עין משפט
גר מצודה

י"א א מ"י פ"א מהל' פרכין
הלכה נ"א:
י"ב ב מ"י ש"ס הלכה נ"ב:
י"ג ג מ"י ש"ס פ"ב הלכה א'
י"ד ד מ"י ש"ס הלכה ב'
טו ה מ"י ש"ס הלכה ד'
טז ו ז מ"י ש"ס פ"א הלכה
ז'

י"ח ח' מ"י פ"ד תהלות
מפשה הקרענות הלכה א'
:3

י"ח ט מ" טס הלכה ט
ופ"ה מהלכות מחוסרי
כפרה הלכה יא ופ"ג מהל'
פרכין הל' ט ועיין בלחם
משנה:

(א) רש"י ד"ה שאין דמים
וכו' שהרי מה ע"כ לא:
(ב) ד"ה נותן וכו' כמי
וכשאומר ערך חז"ל כלי
והד"ל: (ג) ד"ה סבר וכו'
ככול הס"ד ולא"כ מ"ה
בר"ש דמונר:

אמרתו ממלוי שלא אמר דמי:
עלי: אינן דמיס למיחס.
שקא אדם כליד לירע מארס
שסת מרס הוא שזה כשרה
ז: חי מדי גברא ליד שזה
ז: ודי כשרה וז יהיה כי
אסיד ליתבי יורשין (א)
דמי: אמדוה ממלוי נחית
לאמורא. ודקדקי כי כסה
חית שיה: ימי עלי. ומא
נחית מעיקרא לאמורא
מגדוה הלכא לא יגו
יורשין: ואין נודח בהשג
די. אלא וזמן כל מי שיש לו
וחזרו נחתו שחית: מאי
אמר דמלוה החטובה כחזר
היא. דכין אסמר עתי עלי
אמר דמי כחזר כחזר עלי

[illegible]

(א) נראה דמסר כהן וז"ל פרק ידי ופרק רגלי פלי לא אמר כלום. דלפי הנשמה תליה טו: וטומן דמיה. של יד כלומר וכו'.